

Sygn. akt **I 1 C 490/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **E. P.**

o zapłatę

I oddala powództwo;

II obciąża powoda kosztami postępowania uznając je za uiszczone.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł w dniu 18 listopada 2016 r. pozew przeciwko E. P. o zapłatę kwoty 2.548,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 19 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana w celu zawarcia umowy pożyczki na odległość w dniu 8 grudnia 2014 r. złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie (...) Sp. z o.o., świadczącej na rzecz powoda usługi kredytowe. Powód wskazał, iż w dniu 8 grudnia 2014 r. pozwana dokonała rejestracji w systemie teleinformatycznym pośrednika powoda jednocześnie akceptując warunki umowy pożyczki, w skutek czego wygenerowany został indywidualny profil klienta, pozwana zaś otrzymała Ramową Umowę P. z przypisanym dla tej umowy numerem. Ponadto pozwana potwierdziła warunki umowy poprzez dokonanie płatności kwoty 0,01 zł na wskazany rachunek bankowy spółki świadczącej na rzecz powoda usługi rozliczeniowe, w treści przelewu wskazując numer umowy.

W związku z zaakceptowaniem przez pozwaną warunków umowy pożyczki, po pozytywnej weryfikacji przez powoda wniosku pozwanej, w dniu 18 kwietnia 2016 r. pośrednik powoda przelał na rzecz pozwanej kwotę 2.000 zł, termin spłaty określając na dzień 18 maja 2016 r. Dalej powód wyjaśnił, że pozwana nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z umowy pożyczki. W ocenie powoda przysługuje mu więc roszczenie o zapłatę zaległej kwoty pożyczki wraz z odsetkami i kosztami prowizji jej udzielenia.

/pозew – k. 2-3/

W dniu 16 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty – k. 22/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż złożyła jedynie zapytanie o pożyczkę, nie zawierając umowy z pośrednikiem powoda. Pozwana wyjaśniła, że nie zaakceptowała umowy indywidualnej i pod taką umowę nie złożyła podpisu. Pozwana podniosła, iż powód w żaden sposób nie udowodnił swego roszczenia, zarówno co do zasady jak i wysokości, nie wykazał bowiem faktu istnienia pomiędzy stronami procesu jakiegokolwiek zobowiązania.

/sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 27 kwietnia 2017 r. – k. 23-27/

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, pismem z dnia 5 lipca 2017 r. powód podtrzymał żądanie pozwu. Nadto wskazał, iż pozwana w przeszłości zawierała umowę pożyczki za pośrednictwem strony internetowej (...) którą wraz z opłatą administracyjną spłaciła w całości, wobec czego powinna orientować się w warunkach zawieranej umowy której pożyczkodawcą jest powód. Nadto powód z ostrożności procesowej wniósł, by w razie uznania, iż strony niniejszego postępowania nie łączyła umowa pożyczki, Sąd uwzględnił powództwo na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

/pismo powoda z dnia 5 lipca 2017 r. – k. 31-35v/

Ustosunkowując się do twierdzeń powoda zawartych w piśmie z dnia 5 lipca 2017 r. pozwana podtrzymała swe dotychczasowe stanowisko procesowe zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pozwana wskazała również, iż rejestracji dokonała w dniu 9 grudnia 2014 r., przekazując na rachunek powoda kwotę 0,01 zł z własnego rachunku prowadzonego przez bank (...) S.A. o nr (...) i to ten rachunek powinien zostać zweryfikowany pod kątem udzielenia pozwanej ewentualnej pożyczki. Pozwana zaprzeczyła jakoby po dacie 9 grudnia 2014 r. dokonała kolejnej weryfikacji za pomocą usługi (...). Pozwana wskazała, iż nie podpisywała żadnych dokumentów uprawniających ją do otrzymania pożyczki, zaś uiszczenie opłaty rejestracyjnej nie jest tożsame z jej udzieleniem.

/pismo pozwanej z dnia 18 sierpnia 2017 r. – k. 45-47/

Na rozprawie w dniu 14 września 2017 r. pozwana podtrzymała dotychczasowe twierdzenia i wnioski.

/protokół rozprawy z dnia 14 września 2017 r. – k. 52-52v/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 9 grudnia 2014 r. E. P. dokonała przelewu bankowego w kwocie 0,01 zł, z rachunku bankowego o numerze (...). W tytule operacji wskazała PESEL o nr (...), a także oświadczyła, iż akceptuje warunki ramowej umowy pożyczki „lendon”.

/niesporne, nadto: potwierdzenie wykonania przelewu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – k. 4/

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą W. wygenerował dokument opatrzony datą 17 kwietnia 2016 r. zatytułowany „ramowa umowa pożyczki” zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – pożyczkodawcą, dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. a E. P..

/niesporne, nadto: umowa ramowa pożyczki – k. 13/

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą W. wygenerował dokument opatrzony datą 18 kwietnia 2016 r. zatytułowany „umowa pożyczki (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki)” nr (...) na kwotę 2.000,00 zł, zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – pożyczkodawcą, dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. a E. P.. Termin spłaty pożyczki określono na dzień 18 maja 2016 r.

/niesporne, nadto umowa pożyczki nr (...) k. 12/

Przelewem z dnia 18 kwietnia 2016 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., działający jako pośrednik powoda przekazał na rachunek bankowy o nr (...) prowadzony przez Bank (...) kwotę 2.000,00 zł w tytule przelewu wpisując: E. M. (...) i Rehabilitacja ul. (...) (...) (...) G., IP pożyczki określając jako (...).

/niesporne, nadto potwierdzenie wykonania przelewu – k. 5, 40-41/

Pismem z dnia 17 czerwca 2016 r. Kancelaria (...) z siedzibą w W. wezwała E. P. do spłaty pożyczki L..pl o nr (...) w łącznej kwocie 2.593,49 zł.

/niesporne, nadto przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 7-8/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów złożonych przez powoda wraz z pozwem i dalszymi pismami procesowymi. Powyższym dokumentom Sąd dał wiarę w zakresie, w jakim przyczyniły się do rozstrzygnięcia.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 2.548,00 zł z tytułu pożyczki udzielonej pozwanej w dniu 18 kwietnia 2016 r. Podstawę prawną żądania powoda stanowi zatem przepis art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Niespornym w sprawie było, iż w dniu 9 grudnia 2014 r. pozwana dokonała przelewu bankowego na rzecz powoda kwoty 0,01 zł akceptując warunki umowy pożyczki „lendon”. Nadto niespornym pozostawał fakt, iż przelewem z dnia 18 kwietnia 2016 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. działająca jako pośrednik powoda przekazała na rachunek bankowy o nr (...) prowadzony przez Bank (...) kwotę 2.000,00 zł w tytule przelewu wpisując: E. M. (...) i Rehabilitacja ul. (...) (...) (...) G., IP pożyczki określając jako (...).

Powód na tej podstawie domagał się od pozwanej zwrotu kwoty 2.548,00 zł jako udzielonej pozwanej kwoty pożyczki wraz z opłatą administracyjną i odsetkami. Pozwana kwestionowała natomiast fakt, iż kiedykolwiek zawarła z powodem umowę pożyczki, wskazując jednocześnie, że po dokonaniu wpłaty w kwocie 0,01 zł otrzymała wiadomość e-mail zawierającą umowę ramową, której treści ostatecznie nie zaakceptowała nie przystępując tym samym do zawarcia umowy z powodem, zarówno w okresie następującym bezpośrednio po dacie akceptacji warunków ramowej umowy „lendon”, jaki w późniejszym okresie. Pozwana zaprzeczyła również by kiedykolwiek otrzymała kwotę 2000 zł gdyż nigdy nie była dysponentem rachunku bankowego, na który pośrednik powoda przekazał taką kwotę.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki zawartej w dniu 18 kwietnia 2016 r., zaś z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby umowa ta została zawarta między stronami procesu. Wskazać należy, że skoro pozwana konsekwentnie kwestionowała istnienie stosunku umownego między nią a powodem, to ciężar wykazania istnienia umowy, z której powód wywodził swoje roszczenie, spoczywał na powodzie. Powód zatem powinien wykazać, że między stronami doszło do zawarcia umowy pożyczki, z której wywodzi roszczenie, w tym powinien wykazać elementy istotne tej umowy, a więc obowiązek pożyczkodawcy (powoda) do przeniesienia na własność pożyczkobiorcy (pозwanej) określonej ilości pieniędzy oraz obowiązek zwrotu pożyczki przez pożyczkobiorcę (pозwaną). Powód zaś żądanie swoje oparł na wygenerowanych przez siebie dokumentach w postaci ramowej umowy pożyczki, a także umowy pożyczki nr (...), jak również w postaci dowodu akceptacji przez pozwaną regulaminu umowy ramowej pożyczki pn. „lendon” wyrazem czego było uiszczenie przez pozwaną w dniu 9 grudnia 2014 r. kwoty 0,01 zł na rachunek wskazany przez powoda, a nadto dowód wpłaty na rachunek bankowy o nr (...) prowadzony przez Bank

(...) kwoty 2.000,00 zł dokonanej w dniu 18 kwietnia 2016 r. tytułem „E. M. (...) i Rehabilitacja ul. (...) (...) (...) G., IP pożyczki – (...).

Podkreślenia wymaga, że oprócz wyciągów bankowych, żaden z przedłożonych przez powoda wydruków nie został poświadczony za zgodność z elektroniczną wersją zapisaną na konkretnym nośniku przez występującego w sprawie radcę prawnego. Wywody powoda dotyczące niemożności poświadczenia za zgodność wydruków z systemów elektronicznych z oryginałem dokumentu nie uzasadniają braku poświadczenia za zgodność treści uwidocznionych na wydruku z treściami zapisanymi na nośnikach elektronicznych, co jest możliwe i praktykowane.

O ile niespornym w sprawie był fakt, że pozwana zaakceptowała w dniu 9 grudnia 2014 r. warunki umowy ramowej „lendon”, to brak jest dowodu na zaakceptowanie przez pozwaną warunków i zawarcie umowy będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Należy bowiem mieć na uwadze procedurę udzielania konkretnych pożyczek ustaloną przez pożyczkodawcę w ramowej umowie pożyczki. Już w paragrafie 1 zatytułowanego „definicje” wynika, że pożyczki udzielane są na podstawie wniosków o udzielenie pożyczki. Wypełnienie przez ubiegającego się o pożyczkę formularza internetowego zawierającego wymagane dane przyszłego pożyczkobiorcy (wymienione w § 6) oraz propozycje indywidualnych warunków umowy (§ 8 umowy ramowej) są warunkami niezbędnymi do zawarcia każdej indywidualnej umowy pożyczki. Każdorazowo osoba ubiegająca się o otrzymanie konkretnej kwoty taki formularz – wniosek musi wypełnić i dopiero na tej podstawie jest rejestrowana lub weryfikowana jako pożyczkobiorca. Podanie numeru konta bankowego a następnie dokonanie przelewu potwierdzającego to warunek konieczny do weryfikacji pożyczkobiorcy a w konsekwencji zaakceptowania wniosku, do przelania kwoty pożyczki czyli zawarcia konkretnej umowy pożyczki.

Pozwana przyznała, że w grudniu 2014 roku zarejestrowała się na stronie internetowej firmy współpracującej z powodem podając wymagane dane, w tym numer konta bankowego oraz potwierdziła ten numer konta przelewając symboliczny grosz, zaakceptowała również warunki ramowej umowy pożyczki. Numer konta bankowego podany przez pozwaną to: (...) w banku (...) S.A.

Zgodnie z zapisami § 7.3 umowy ramowej w przypadku zmiany indywidualnego rachunku bankowego dla klientów zweryfikowanych za pomocą przelewu potwierdzającego pożyczkobiorca zobowiązany jest dokonać ponownego przelewu potwierdzającego rejestrację z nowego rachunku w kwocie aktualnie obowiązującej. Tymczasem przelew kwoty 2000 zł został dokonany po upływie roku i czterech miesięcy od rejestracji, na inny rachunek, w innym banku a mianowicie do banku (...) na konto numer (...). Do wykazania więc, że to pozwana w kwietniu 2016 roku złożyła wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 2000 zł podając inny numer konta niż przed kilkunastoma miesiącami koniecznym było złożenie dowodów w postaci wypełnionego przez pozwaną formularza oraz przelewu bankowego potwierdzającego rejestrację z nowego rachunku. Takie dowody, pomimo twierdzeń powoda o wypełnieniu przez pozwaną odpowiedniego wniosku – nie zostały złożone. Przedłożony przez powoda dowód wpłaty potwierdza jedynie fakt przekazania na rachunek bankowy określonej kwoty pieniężnej. Powód natomiast w żaden sposób nie wykazał, iż dysponentem rachunku, na który przekazał kwotę 2.000,00 zł jest obecnie lub w przeszłości była pozwana. Nie wymaga przy tym dłuższego uzasadnienia stwierdzenie, że firmy zawodowo trudniące się udzielaniem pożyczek przez internet winny rygorystycznie przestrzegać ustalonych przez siebie procedur oraz przechowywać w odpowiedniej formie (choćby tylko elektronicznej), przez określony czas wszelką dokumentację dotyczącą zawieranych umów, gdyż w razie sporu będą to jedyne dowody na wykazanie jaka umowa, na jakich warunkach została zawarta i że została przez pożyczkodawcę wykonana.

Zwrócić uwagę w tym miejscu należy również na fakt, iż z treści tytułu przelewu kwoty 2000 zł, którego dokonał pośrednik (C.) wynika, iż jest to rachunek bankowy związany z działalnością gospodarczą (...). Tymczasem, jak podkreśla sam powód, pożyczek udziela jedynie konsumentom. Jest to kolejna okoliczność wzbudzająca wątpliwości czy i kto kwotę przelewu otrzymał. Przelanie zatem przez podmiot współpracujący z powodem kwoty na inny rachunek niż podała rejestrując się pozwana, ponadto ze wskazaniem nazwy firmy, co sugeruje, że pożyczkobiorca nie jest konsumentem, nie może stanowić koronnego dowodu na wykonanie umowy czy choćby przekazanie pozwanej

przedmiotowej kwoty bez tytułu prawnego. Wobec zaprzeczenia przez pozwaną faktowi zawarcia umowy i otrzymania spornej kwoty, ciężar dowodu spoczywał na powodzie, który temu ciężarowi nie sprostał.

Na marginesie jedynie dodać można, że twierdzenia powoda o poprzednich pożyczkach spłacanych następnie przez pozwaną również pozostały tylko twierdzeniami, powód bowiem pomimo powoływania się na wypłaty pożyczek a następnie potwierdzenia ich spłaty, dowodów na te okoliczności nie złożył.

Wywody powoda dotyczące alternatywnej podstawy prawnej i ewentualnego zasądzenia kwoty dochodzonej pozwem (na którą składały się też opłaty umowne) na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu należało uznać za chybione wobec nieudowodnienia, że to pozwana kwotę 2000 zł otrzymała.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności i całokształt okoliczności sprawy, na podstawie art. 720 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c., Sąd w pkt. I wyroku oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt. II sentencji Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. Z uwagi na to, że stroną przegrywającą niniejsze postępowanie był powód i tylko on poniósł koszty procesu, Sąd obciążył go tymi kosztami, uznając je za uiszczone w całości.